

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַאֲזִינּוּ – אֲדַרְא זֹטָא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ג - חלק כ"ד

קונטרס 684

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יִצְאָא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדַר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ע"א) שְׁעַל יְדֵי לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ וְנִצַּח אֶת הָעֶרֶב רַב, כְּלָב, נְחֹשׁ, אָדוּם וְיִשְׁמָעֵאל, ואכמ"ל, [וכתבתי כבר על זה לערך 17 ספרים, השם יתברך יעזור לי שאוכל להדפיסם עוד הפעם, כי אין כבר לקבל אותם, והציבור מבקש לדעת קצת על הערב רב כדי שיוכלו להתגונן נגדם שלא יפלו בפח שלהם].

עוד אֶפְשֶׁר לומר בְּדַבְּרֵי הַקְדוּשִׁים, כְּמִבּוֹאֵר בְּתַקוּנֵי זֶהר (דף נ"ג:) על יְדֵי שְׁנַתְּדַבֵּק בְּהַצְדִּיק שֵׁשׁ לוֹ כַּח לְהִגֵּן וְלִהְיוֹת תַּבְּת נֹחַ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הוּא הַרְשֵׁב"י הַקְדוֹשׁ שֶׁהַבְּטִיחַ (סֵפֶה דף מה:): וְאָמַר חִזְקִיָּה אָמַר רַבִּי יִרְמְיָה מְשׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי יָכוֹל אֲנִי לִפְטוֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עֵתָהּ, וכו'.

טו) הָעֶרֶב רַב הֵם הַמְּחַבְּלִים הָאֲמֵתִיִּים וּמִצְעָרִים אֶת יִשְׂרָאֵל

וּבְתַקוּנֵי זֶהר (דף נ"ג:) פְּתוּב: דָּג גְּדוֹל אִיהוּ עֶרֶב רַב, דְּאִינוּן (נ"א דְּאִיהוּ) רַב הַחוּבֵל, מָאן חוּבֵל אֶלָּא רַב מִכָּל מַלְאָכֵי חַפְלָה, אִיהוּ חוּבֵל, וְאִיהִי חַפְלָה, עֶרֶב רַב בְּנִין דְּלִילִית חִיבָא, דְּבַהוֹן חָאבוּ יִשְׂרָאֵל וַחֲבִילוּ יַת

והאי עץ מר, איהו בגוונא דנסינא דסוטה, אי סטת תחות בעלה, אינון מיין דאשקין לה אתהדרו מרירין, ובהון וצבתה בטנה ונפלה יריכה, ואי לא סטת מה כתיב, ונקתה ונורעה זרע, ואולידת בר. אוף הכא וימתקו המים.

באור: ועץ המר שהשליף משה רבנו לתוך המים, הנה כמו הנסיון של הסוטה, שאם סטתה תחת בעלה, אותם המים שהשקו אותה חזרו להיות מרים, ועל ידם התקיים הפתוב "וצבתה בטנה ונפלה יריכה", ואם לא סטתה תחת אישה אז פתוב שתוליד בנים קדושים, גם כאן במקרה המים בדקו את ישראל, ונמצאו כלם טהורים. כמו שבאר רבי אלעזר במאמר הזהר לעיל (דף קכ"ד ע"ב).

בגוונא דא, יתעביד לנסאה לון לישראל בפורקנא בתרייתא, הדיא הוא דכתיב, (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים, דאינון מסטרא דטוב, וקיימין בנסינא. והרשיעו רשעים אינון מסטרא דרע, ויתקיים בהון (יחזקאל יג) ואל ארמת ישראל לא יבאו וקטיל לון.

באור: בעין זה יעשה הקדוש ברוך הוא לנסות את ישראל לפני הגאולה האחרונה, כדי לברר את הנשמות הקדושות מן הנשמות הטמאות, על ידי שיכביד עליהם על הגלות והצרות, והצדיקים המאמינים בה' שכל הצרות הן רק נסיונות והן לטובה, יתלבנו ויטהרו משמאנתם ויתדבקו בהשם יתברך ביתר שאת בתשובה ותפלה, והרשעים יצאו מפלל ישראל וישתמדו ויאבדו ולא יראו בטובה, וזה מה שכתוב "והרשיעו רשעים" אלו שמצד הרע, ויתקיים בהם הפסוק ביהזקאל (יג ט) "ואל ארמת ישראל לא יבאו" ולא יזכו לבוא לארץ ישראל, וארץ העמים הורגת אותם.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בשרייהו באַת ברית, אינון רב עלייהו בגלותא, ואינון דגה לישראל, ובגין דא אמרו (במדבר יא ה) זכרנו את הדגה וגו'.

[באור: מבאר הפסוק (וינה ב' א'), דג גדול רומז על הערב רב שהם תחת ממשלתו של הסמ"ך מ"ם, הנקרא רב החובל שהוא ראש לכל מלאכי חבלה, ובת זוגו נקראת חבלה, והערב רב נקראים בניי שלה, שעל ידם חטאו בני ישראל בעגל וחבלו והשחיתו אות בריתם, ואלו הערב רב נעשו ראשים על ישראל בגלות מפני ששמעו להם, והם מביאים דאגות לישראל בצער שמצערים אותם, וזה שאמר הכתוב (במדבר יא ה) "זכרנו את הדגה" – מלשון דאגה].

ובזמנא דנפקו ישראל ממצרים קטיל מנייהו סגיאיין, ובגלותא בתראה עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, ודא איהו (שמות ז יח) והדגה אשר ביאור מתה.

[ובזמן שיצאו ישראל ממצרים, נהרגו הסיגים – הם הרשעים שמתו במפת חשך, וכן בגלות האחרון קדם ביאת המשחית, עתיד הקדוש ברוך הוא להרוג את כל הרשעים שהם הערב רב, שזהו זמן הברור. וזה שכתוב (שמות ז, יח), "והדגה אשר ביאור מתה" – שאז תמות ותבטל הקלפה פלונית שנקראת דגה].

(טז) רק לישראל הדבוקים בזהר הקדוש יהיה אור במושבותם

ויבאש היאור דא אורייתא, דאתמר בה (משלי ו כג) ותורה אור, סרחת לגבייהו, ואתמר בישראל (שמות א כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, אור איהו ר"ז, היאורה בת זוגיה דהוא אור, דאתמר בה (שם י כג) ולכל בני ישראל היה אור במושבותם.

(יז) תורת הסוד היתה מבזה בעיני הערב רב

באור: ומבאר "ויבאש היאור" זה התורה הקדושה שנקראת אור מלשון "ותורה אור", וזאת התורה היתה מבזה בעיני הערב רב כמאמר

וּבְסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא, אֲוָקִים הָנִי תְרֵי נִוְקְבִי. מַחַד תַּנְנָא וְאַשָּׁא.
וּמַחַד נְיִיחָא וְרוּחָא טָבָא. דְּאִית בֵּיהּ יַמִּינָא וְשְׂמָאלָא, וְכַתִּיב (ס"א)
דְּכַתִּיב (הוֹשֵׁעַ י"ד) וְרִיחַ לֹו פִלְבָנוֹן. וּבְנוֹקְבָא כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) וְרִיחַ אֶפְרָיִם
פִּתְפוּחִים. וּמָה בְּנוֹקְבָא הָכִי, כָּל שְׂפָן בֵּיהּ. וְשִׁפִּיר קָאָמַר.
וּמָה דְאָמַר וַיִּרַח יְיָ אֶת רִיחַ הַנִּיחָח. הַנִּיחָח בְּתֵרֵי סְטָרֵי, חַד נְיִיחָא,
דְּאִתְגַּלְיָא עֲתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, דְּהָאֵי הוּא נְיִיחָא
וְאִתְבְּסָמוּתָא לְכֹלָא. וְחַד אִתְבְּסָמוּתָא דְלִתְתָא, בְּהָהוּא תַנְנָא וְאַשָּׁא
דְּמַדְבַּחָא. וּבְגִין דְּאִיהוּ מִתְרִין סְטָרִין, פְּתִיב נִיחָח. וְכֹלָא בְזַעִיר אֲנַפִּין
אִתְמַר.

תְרֵי אֲוִדְנִין, לְמִשְׁמַע טַב וּבִישׁ. וְתַרְוֵייהוּ סְלִקִין לְחַד. דְּכַתִּיב, (מַלְכִים ב טו)
הִטָּה יְיָ אֲזַנְהָ וְשָׁמַע. אֲוִדְנָא לְגוּ בְּגוּ דִילִיה, תַלְיָא בְּרִשְׁמִין
עֲקִימִין, בְּגִין דִּיתְעַכְבַּ קָלָא לְאַעְלָא בְּמוּחָא, וְיַבְחִין בֵּיהּ מוּחָא, וְלֹא
בְּבַהִילוֹ, דְּכָל מְלָה דְהוּי בְּבַהִילוֹ, לֹא הָוָה בְּחִכְמָתָא שְׁלִימָתָא.

מֵאֲוִדְנִין אֲלִין תַלְיִין כָּל מְאָרִיהוֹן דְּגַדְפִין, דְּנִטְלִין קָלָא מְעַלְמָא, וְכֹלְהוּ
הָכִי אֲקִרוּן אֲזַנֵי יְיָ, דְכַתִּיב בְּהוּ, (קֹהֶלֶת י) כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת
הַקּוֹל וּגּוֹ'. כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוֹל, הָאֵי קָרָא קְשִׁיָא, הַשְׁתָּא מְאִי
קוֹל אֵיפָא הָכָא, דְּהָא רִישָׁא דְקָרָא כְּתִיב גַּם בְּמַדְעָה מְלָךְ אֵל תִּקְלַל,
בְּמַדְעָה פְּתִיב, וּבְחַדְרֵי מִשְׁפָּכָהּ וּגּוֹ'. מְאִי טַעְמָא כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף
אֶת הַקּוֹל, וְהָא לֵיפָא הָכָא קָלָא.

אַרְיָ וְדָאֵי כָּל מָה דְחָשִׁיב בְּרַ נֶשׁ, וְכָל מָה דִּיסְתַּפַּל בְּלַבּוּי, לֹא עֲבִיד
מְלָה, עַד דְאַפִּיק לִיה בְּשִׁפּוּתִיה, וְהוּא לֹא אִתְפּוּן בֵּיהּ. וְהָאֵי
מְלָה דְאַפִּיק, מִתְבַּקְעָא בְּאֲוִרָא, (דף רצ"ד ע"ב) וְאַזְלָא וְסִלְקָא וְטָסָא בְּעַלְמָא,
וְאִתְעַבִּיד מַנְיָה קָלָא. וְהָהוּא קָלָא נִטְלִין לִיה מְאָרֵי דְגַדְפִין, וְסִלְקִין לִיה
לְמַלְפָּא, וְעֵייל בְּאֲוִדְנוּי. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (דְּבָרִים ה) וְיִשְׁמַע יְיָ אֶת קוֹל
דְּבָרֵיכֶם. (בְּמַדְבֵּר יא) וְיִשְׁמַע יְיָ וַיַּחַר אַפּוֹ.

וּבְנִין פֶּךְ, כָּל צְלוּתָא וּבְעוּתָא דְבְעֵי בְרַ נֶשׁ מִקְמֵי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, בְּעֵי
לְאַפְקָא מְלִין בְּשִׁפּוּתִיה, דְּאֵי לֹא אִפִּיק לוֹן, לֹא צְלוּתִיה צְלוּתָא,
וְלֹא בְעוּתִיה בְּעוּתָא. וְכִיּוֹן דְּמְלִין נְפִקִין, מִתְבַּקְעִין בְּאֲוִרָא, סְלִקִין
וְטָסִין וְאִתְעַבִּידוּ קָלָא, וְנִטְלִין לוֹן מְאֵן דְּנִטְלִין, וְאַחִיד לוֹן לְאַתְרָא (נ"א לְכַתְרָא)
קְדִישָׁא, בְּרִישָׁא דְמַלְפָּא.

מִתְלַת חֲלָלֵי דְמוּחֵי, נְטִיף נְטִיפָא לְאֲוִדְנִין, וְהָהוּא אֲקִרֵי נַחַל פְּרִית. כְּמָה
דְּאִתְ אָמַר, (מַלְכִים א ז') נַחַל פְּרִית, פְּלוּמַר, פְּרוּתָא דְאֲוִדְנִין. וְקָלָא
עֵייל בְּהָהוּא עֲקִימָא, וְאַשְׁתָּאב בְּהָהוּא נַהֲרָא, דְּהָהוּא נְטִיפָא. וְכַדִּין

אתעפב תמן, ואתבחין בין טב לביש. הדיא הוא דכתיב, (איוב לד) כי און מלין תבחן. ומאי טעמא און מלין תבחן. משום דאתעפב קלא בהוא נהרא דנטיפא, בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתבחין בין טב לביש, (איוב לד) וחיך יטעם לאכול. מאי טעמא חיך יטעם לאכול. בגין דיתעפב תמן, ולא עייל בבהילו בגופא, ועל דא יטעם ויתבחן, בין מתיקא למרירו.

בהאי נוקבא דאודנין, תליין נוקבין אחרנין, נוקבא דעיינין. נוקבא דפומא. נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי אצטרין עייל לנוקבי דעיינין, ונבעין דמעין. מההוא קלא אי אצטרין, עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא, ומפקי תננא ואשא מההוא קלא. הדיא הוא דכתיב, (במדבר יא) וישמע יי' ויחר אפו ותבער פם אש יי'. ואי אצטרין, עייל ההוא קלא לנוקבא דפומא, ומליל וגזר מלין (ג"א גוריו) מההוא קלא. פלא מההוא קלא דאודנין. עייל בכל גופא ואתרגיש מניה פלא. (ס"א כמח תלייא) תלייא בהאי אודנא. זפאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, (תהלים לד) נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה.

האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפלילן אינון מוחי. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, (מלכים א ג) ונתת לעבדך לב שומע. בינה, כמה דאת אמר (שמואל א ג) דבר כי שומע עבדך. (מלכים ב יח) כי שומעים אנהנו. (ובתני תליין פלא) דעת, כמה דאת אמר, (משלי ד) שמע בני וקח אמרי. (משלי ב) ומצותי תצפון אתך. הא כלא תליין באודנין בהאי אודנא תליין צלותין ובעותין ופקיחא דעיינין. הדיא הוא דכתיב, (מלכים ב יט) הטה יי' אזנך ושמע פקח עיניך וראה. הא כלא ביה תלייא.

בהאי אודנא, תליין רזין עלאין, דלא נפקין לבר, בגין כך היא עקימא לגו. ורזא דרזין סתימין ביה, ווי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא כניש רזין, ועקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארחייהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדיא הוא דכתיב, (תהלים כה) סוד יי' ליראיו ובריתו להודיעם, דנטלי ארחוי ונטילי מלין.

אינון דעקימין בארחייהו, נטלי מלין ועיילין לון בבהילו, ולית בהו אתר לאתעפבא. וכל נוקבין אחרנין, מתפתחין ביה, עד דנפקין מלין בנוקבא דפומא. ואלין אקרו חייבי דרא, שנואי דקודשא בריה הוא. במתניתא דילן תנו, פאילו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודה זרה. וכלא כחד קרא, דכתיב, (ויקרא יט) לא תלך רכיל בעמך לא תעמוד על דם רעהו אני יי'. מאן דעבר על האי רישא דקרא, פאילו עבר על פלא.

זכאה חולקיהון דצדיקיא, דעלייהו כתיב, (משלי יא) ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי, דהא רוחא דלהון מאתר עלאה קדישא אשתליף, ובגין כך נאמן רוח אקרון. וסימן דא אוקימנא, ההוא דמגלה רזין, בידוע דנשמתייה, לאו איהו מגופא דמלפא קדישא. ובגין כך לית ביה רזא, ולא מאתר דרזא הוא. וכד תיפוק נשמתייה, לא אתדבקא בגופא דמלפא, דהא לא אתריה הוא. ווי לההוא בר נש, ווי ליה, ווי לנשמתייה. זכאה חולקיהון דצדיקיא, דמכסין רזין, כל שפן רזין עלאין דקודשא ברין הוא. (רזין עלאין דמלפא קדישא) עלייהו כתיב, (ישעיה ס) ועמך פולם צדיקים לעולם יירשו ארץ. (דף רצ"ה ע"א)

אנפוי, בתרין תקרובין דבוסמא. (בלחה) סהדותא על מה דאמינא, דהא סהדותא בהו תליא. ובכלא תליא סהדותא. אבל הני תקרובי דבוסמא, חוורא וסומקא, סהדותא לאבא ואימא. סהדותא לאחסנא דגריית ואחיד לון. והא במתניתא דילן אוקימנא, כמה פרסי בין חוורא לסומקא, ואתפלילן ביה פחדא בסטרא דחוורא.

כד אתנהיר מנהירו דחוורא דעתיקא, חפייא ההוא חוורא על סומקא. וכלהו בנהירו אשתכח. וכדין כתיב, (במדבר ו) יאר יי פניו אליך. וכד חייבין סגיאין, תליין דיגין בעלמא, אשתכחת סגירותא בכלא (ס"א בעלמא). וסומקא אתפשט באנפין, וחפא כל (נ"א על) חוורא. וכדין פלא אשתכח בדינא. וכדין כתיב (תהלים לד) פני יי בעושי רע. (בגרי קנאה כתיב (ישעיה נט) בגדי נקם)

וכלא בהאי תליא, ובגין דא סהדותא הוא בכלא.

כמה וכמה מארי תריסין מחפאן להני גווי, מצפאן להני גווי. פד נהירין גווי, פל עלמין פלהו בחדו. בזמנא דנהיר חוורא, פלא אתחזו בההוא גוונא. וכד אתחזי בסומקא כלא הכי אתחזו בההוא גוונא.

באלין תקרובין דבוסמא, שארי דיקנא לאתחזאה, מרישא דאודיני, ונחית וסליק בתקרובא דבוסמא, שערין אוכמין דדיקנא, בתקונא יאה שפיר. כגיבר תקיף, שפיר. משחא דרבנות דדיקנא עלאה דעתיקא, בהאי דיקנא דזעיר אנפין אתחזי, ונהיר.

שפירו דהאי דיקנא, בתשעה תקונין אשתכח. וכד משחא דרבנות, דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר בהאי דיקנא, אשתכחו עשרין ותריין תקונין. וכדין מתברכין פלהו. וישראל סבא מתברכא בהאי, וסימן, (בראשית מח) כך יברך ישראל. כל תקונין דדיקנא דא, אוקימנא באדרא קדישא, דכלהו מתקונין דעתיקא קדישא אתקנו. והכא בעינא

לגלגלה, מה דלא אתגלי תמן, בגין למיעל בלא כסופא. (הא כל תקונין דדיקנא

אוקימנא דבלהו מתקונין דדיקנא עתיקא קדישא אוקימנא באררא קדישא).

שיתא אינון, תשעה אקרון. תקונא קדמאה, נפק ההוא ניצוצא בוצינא
דקרדינותא, ובטש בתחות שערא דרישא, מתחות קוצין דעל
אודנין, ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפומא. הא תקונא דא
מעתיקא קדישא לא אשתכח, אלא כד נגיד מזלא דעתיקא קדישא,
ותלייא מניה ההוא מבוצא דחכמתא (סח), כד אימא אתמשכא ואתפלילת
באוריא דכיא, ההוא חוורא נקיט אימא (סח), וניצוצא עאלת ונפקת,
ואתאחד דא בדא, ואתעבידת חד תקונא.

וכד אצטריך סלקא דא על דא, ואתפסיא חד מקמי חדא. ובגין כך כלא
אצטריך, חד למעפד נוקמין. וחד לרחמא. ועל האי תאיב להאי
דיקנא דוד מלפא, כמה דאוקימנא.

בהאי דיקנא תשעה תקונין אשתכחו, שיתא רבוון דתליין בהו,
ומתפשטין בכל גופא. ואלין שיתא דתליין, תליין בשערי דתחות
תקרובא דבוסמין. תלת מהאי סטרא, ותלת מהאי סטרא. ובקירותא
דדיקנא, תליין תלת אתרנין. חד לעילא בשפון, ותרין באינון שערין
דתליין עד טבורא. וכל הני שיתא, תלת מפאן ותלת מפאן, אתמשכן
ותליין פלהון, באינון שערי דתליין ומתפשטין בכל גופא.

ובגין דהני תלתא אינון בקירו דדיקנא יתיר מפלהו, פתיב בהו שמא
קדישא. דכתיב, (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה, ענני במרחב יה, יי'
לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא, מן המצר קראתי יה, מאתר דשרי
דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר (ס"א דחיק) רחיק מקמי אודנין, שפיר הוא.

ובספרא דאגדתא דבי רב ייבא סבא, הכי אמר ואוקים, דשירותא
דדיקנא מחסד עלאה, דכתיב, (דברי הימים א כט) לך יי' הגדולה
והגבורה והתפארת וגו'. וכלא הוא, והכי שארי, ותשעה אתמשכן
ותליין בדיקנא, ומקמי אודנין, הכי שארי, וקיומא לא מתקיימין אלא
באתר אתרא, כמה דאוקימנא.

וכד אצטריך עלמא לרחמי, אתגלייא מזלא קדישא. וכל הני תקונין
דבדיקנא יקירא דזעיר אנפין, פלהו רחמי משתכחי. וכד אצטריך
לדינא, מתחזייא דינא, וכדין עבדין נוקמין לשנאיהון דישראל, לאינון
דעקין להו. (דף רצ"ה ע"ב) פל יקירו דדיקנא, באינון שערי דתליין אינהו,
משום דכלא בהאי תליין.

כָּרְ הַגִּי שְׁעָרֵי דְדִיקְנָא דְזַעֲרֵי אַנְפִּין, כְּלֵהוּ קְשִׁישִׁין תְּקִיפִין, מְשׁוּם דְכְּלֵהוּ
אֶכְפִּיין לְדִינִין, בְּשַׁעֲתָא דְמְזֻלָּא קְדִישָׁא אֲתַגְלִי. וְכַד בְּעָא לְאַגְחָא
קְרָבָא, בְּהַאי דִיקְנָא אֲתַחְזִי כַגְבַר תְּקִיף, מְאָרִי נְצַחֵן קְרָבָא. וְכַדִּין מְרִיט
מָאן דְמְרִיט, וְאַגְלִישׁ מָאן דְאַגְלִישׁ.

הַגִּי תְשַׁעֲהָ תְקוּנִין, אַמְרִין מִשָּׁה זְמַנָּא תְנִינָא, בְּשַׁעֲתָא דְאַצְטְרִיף לְאַהֲדָרָא
לוֹן כְּלֵהוּ רַחֲמֵי. דְאֵף עַל גַּב דְתַלְיָסֵר תְּקוּנִין לָא אַמְרִין הַשְׁתָּא,
בְּכוּנָא תְלִינָא מְלֵתָא, דְהָא לָא יִיעוּל בְּהַגִּי תְקוּנִין לְאַדְפְּרָא, אֶלָּא בְּמְזֻלָּא
אֲתַפְּוֹן, וְאַדְפֵר לֵיה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר י"ד) וַעֲתָה יִגְדַל נָא כַח יְיָ. מָאן
פַּח יְיָ. הַהוּא דְאַקְרִי מְזֻלָּא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. דְחִילָא דָא,
וְנִהֲרִירוּ דָא, מִמְזֻלָּא תְלִי. וְכִינֵן דְאָמַר מִשָּׁה דָא, וְאַדְפֵר דָא, וְאַתְפְּוֹן בֵּיה,
אָמַר הַגִּי תְשַׁעֲהָ תְקוּנִין, דְתַלְיִין בְּזַעֲרֵי אַנְפִּין. בְּגִין דִּינִהֲרִירוּ כְּלֵהוּ, וְלָא
יִשְׁתַּכַּח דִּינָא. וְעַל דָּא כְּלָא בְּמְזֻלָּא תְלִי.

הַאי דִיקְנָא כַד שְׂרָאן שְׁעָרֵי (ס"א לְאַתְעֲרָבָא) לְאַתְעֲרָא (נ"א לְאַתְאַרְכָּא), אֲתַחְזִי כַגִּיבַר
תְּקִיף כַגִּיבַר מְאָרִי נְצַח קְרָבִין. בְּהַאי דִיקְנָא, נְגִיד מְשַׁח דְרַבּוֹת
מַעֲתִיקָא סְתִימָאָה. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים קל"ג) כְּשִׁמֹן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד
עַל הַזָּקֵן זָקֵן אֲהָרִין.

אַלִּין שְׁעָרֵי לָא חֲפִיין עַל שְׁפּוֹן, וְשְׁפּוֹן כְּלֵהוּ סוּמְקִין כְּוּוֹרְדָא. דְכְּתִיב,
(שיר השירים ה) שְׁפֹתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים. שְׁפּוֹן מְרַחֲשֵׁן גְבוּרָה, מְרַחֲשֵׁן
חֲכָמְתָא. בְּאִינוֹן שְׁפּוֹן תְּלִיין טַב וּבִישׁ, חִיִּי וּמוֹתָא. מְאֵלִין שְׁפּוֹן תְּלִיין
מְאִרְיָהוֹן דְאַתְעֲרוּתָא, דְכַד מְרַחֲשִׁין אֵלִין שְׁפּוֹן, מִתְעֲרִין כְּלָא לְמַגְזֵר
(סארי) דִינָא, בְּכָל בְּתֵי דִינִין, (דְמַדוּרְיָהוֹן כְּוּוֹן, וְכִינֵן כְּד) דְאַקְרוּן עִרִין. דְכְּתִיב, (דניאל
ד) בְּגִזְרַת עִרִין פְּתַגְמָא וּמֵאמַר וְגו'.

מְאִי עִיר. בְּסַפְרָא דְאַגְדְּתָא, תְנִינֵן כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שמואל א כח) וַיְהִי עֶרְךָ.
דְמִתְעֲרִין דִינִין לְאִינוֹן דְלָא אֲתַרְחִימוּ לְעִילָא, בְּגִין כְּד מִתְעֲרִין אֵלִין
דְאִינוֹן מְאָרִי דְכְּבוּ, (ס"א לְהוֹ) (דְכְּלֵהוּ) וְעַם כָּל דָּא בְּתַרִי גְוִוְנֵי בְּרַחֲמֵי וְדִינָא,
וְעַל דָּא אַקְרוּן עִיר וְקְדִישׁ דִינָא וְרַחֲמֵי.

וְכַאֲלִין שְׁפּוֹן, אֲתַחְזִי פּוּמָא כַד אֲתַפְּתַח. רוּחָא דְנְפִיק מִן פּוּמָא, בֵּיה
מִתְלַבְּשִׁין כְּמָה אֶלְף וְרַבְבֵּן. וְכַד אֲתַפְּשֵׁט, מִתְלַבְּשִׁין בֵּיה נְבִיאָן
מְהִימְנֵי. וְכְלֵהוּ פַּה יְיָ אַקְרוּן. כַּד מְלִין נְפִיקִין מִן פּוּמָא, וּמִתְרַחֲשִׁין
בְּשְׁפּוֹן, מִתְנַהֲרִין לְכְּלֵהוּ תְמַנִּי סְרִי אֶלְפִין עֲלָמִין, עַד דְמִתְקַטְרִין כְּלֵהוּ
כַחְדָּא, בְּתַמְנִיָסֵר אֲוֹרְחִין וְשְׁבִילִין, דְאַשְׁתַּמוּדְעֵן.

וְכַאֲ מְחַפְּאֵן לְפּוּמָא דָא, בְּלִישָׁן מְמַלְל רַבְרָבֵן בְּקִיטְרָא דְטִיְהָרָא

כְּעוֹטְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (שיר השירים ה) חֲבוּ מִמְּתָקִים, מִמְּתָקִים וְדָאֵי. מָאֵי חֲבוּ. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (איוב לד) וְחִיף יִטְעַם לְאָכּוֹל. וְכֹלּוּ מִחֲמָדִים, אֵשׁ וּמִיָּם. אֲשָׂא וּמִיָּא מִתְּתַקְנָן, (ב"א מתדבקון ו'א) וְיֵאָן בְּצִיּוּרֵי, דְּהָא גְּוּוּנֵי מִתְּחַבְּרָן כְּחָדָא.

חֲבוּ, בְּאַתּוּן רְשִׁימוֹן, דְּמִתְגַּלְפֵּן בְּעֵטְרוֹי גְּלִידִין אַחַה"ע בְּגָרוֹן. א', דְּטָרִיד מְלָכִין, (דניאל ב) וּמַהֲעֵדָה מְלָכִין, וּמַהֲקָם מְלָכִין. ח', דְּטָרִיד וְנַחֲתִית, וְסָלִיק וְעֵטִיר, כְּבִישׁ בְּאֲשָׂא גְּלִיד בְּרוּחָא. ה' יְנִיקָה דְאִימָא, סְטִיר לְנוֹקְבָא, אֲתַפְּשֵׁט לְנוֹקְבָא רַבָּא, בְּתִיאֻבְתָּא דְקֶרְתָּא קִדִּישָׂא, דְּמִתְקַטְרֵי אַתְרִין דָּא בְּדָא. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (שיר השירים ד) הֵרַם הַמּוֹר גִּבְעַת הַלְּבוֹנָה. ע' טִיהָרָא דְטִיפְסָא, גְּלִיפָא בְּשִׁיפְסָא, רַהֲיִטִין דְעַנְפִין מִתְאַחְדָן, לְסְטֵרוֹי לְרוּחִין גְּלִיפִין.

וְהָא בְּרִזֵי דְאַתּוּן דְשְׁלָמָה מְלָפָא, אֲתַעֲטְרוּ אֲלִין אַתּוּן אַרְבַּע בְּאַרְבַּע, גִּיכ"ק בְּחִיף כְּמָה דְאֵת אָמַר וְחִיף יִטְעַם לְאָכּוֹל, (איוב ו) הַיֵּאֲכָל תִּפְּל מְבִלֵי מֶלַח וְגו' . וְכִתִּיב (ישעיה לב) וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם. (תהלים יט) הַנְּחַמְדִּים מִזְהָב וּמִפָּז רַב וּמִתּוֹקִים וְגו' . מִתּוֹקִים וְדָאֵי.

דְּוֹד מְלָפָא אָמַר, גַּם עַבְדְּךָ נִזְהַר בְּהֵם וְגו' . אֲסַהֲדָנָא עָלֵי דְכָל יוֹמָאֵי אֲזִדְהֲרָנָא בְּהוּ, דְלָא לְאַטְעָאָה בְּהוּ, פֶּר יוֹמָא חַד דְעֵטִירְנָא עֵטְרֵי מְלָפָא, בְּמַעֲרַתָּא דְמְרוֹנֵינָא, וְחִמֵּינָא בּוֹצִינָא דְאֲשָׂא מִתְּלַהֲטָא אַפּוּתֵינָא דְמְרוֹנֵינָא (נ"א דמערתא), וְאֲזִדְעוּזְעוּנָא. מַהֲהוּא יוֹמָא אֲזִדְהֲרָנָא בְּדַעֲתָאֵי בְּהוּ, וְלָא שְׂבִיקְנָא לֹוֹן כָּל יוֹמָאֵי. זַכָּאָה חוֹלְקִיָּה מָאֵן דְאֲזִדְהֵר בְּמִתְקָא דְמְלָפָא, וְטַעִים בְּהוּ כְּדַקְחֹזִי. עַל דָּא פְתִיב, (תהלים לד) טַעֲמוּ וּרְאוּ כִי טוֹב יְי' וְגו' . וְכִתִּיב (משלי ט) לָכוּ לְחַמוּ בְּלַחְמֵי וְגו' .

אֲתַפְּשֵׁט דְכוּרָא בְּדַעַת, וְאַתְמַלְיִין אַכְסְדְרִין וְאַדְרִין, מְרִישָׂא דְגוּלְגֻלְתָּא שְׂרִי, וְאַתְפְּשֵׁט בְּכָל גּוּפָא, מְחִדֵי וְדְרוּעוּי וּבְכֻלָּא. מְאַחֲוֹרוּי, אֲתַדְבֵּק נִיצוּצָא דְבוֹצִינָא דְקֶרְדִּינֻתָא, וְלַהֲטָא וְאַפִּיק (דף רצ"ו ע"א) גְּלִגְלֵתָא חָדָא, סְתִימָא מְכָל סְטֵרוֹי, וְנַהֲירוּ (ב"א ונחיתו) דְתֵרֵי מוֹחֵי גְּלִיפֵן בְּהוּ, וְאַתְדַּבְּקַת בְּסְטֵרוֹי דְדְכוּרָא. בְּגִין כֵּן אֲתַקְרִי (שיר השירים ה) יוֹנְתִי תַמְתִּי, אֵל תַּקְרִי תַמְתִּי אֵלָא תְּאוּמָתִי וְדָאֵי.

שְׁעָרוֹי דְנוֹקְבָא כְּלִילָן בִּיהַ גְּוּוּנֵי (ב"א גוויי כגו גוויי), כְּדַכְתִּיב, (שיר השירים ו) וְדַלַת רְאִשָׁךְ כְּאֲרָגְמָן. אֲתַקְטֵר גְּבוּרָה בְּחִמְשׁ גְּבוּרָאן, וְאַתְפְּשֵׁט נּוֹקְבָא בְּסְטֵרְהָא, וְאַתְדַּבְּקַת בְּסְטֵרוֹי דְדְכוּרָא.

עַד דְאַתְפְּרָשָׂא מְסְטֵרוֹי. וְאַתִּיאַת לְאַתְחַבְּרָא עִמִּיהַ אֲפִין בְּאַפִּין. וְכַד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

ספר

תיקוני
זהר

דף היומי
מנוקד

א

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר

מחולק
ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר